

■ **Την οργάνωση** «βουβής» διαμαρτυρίας στο Σύνταγμα, όπως είχε συμβεί και το 2007 για την Πάρνηθα, επιδιώκουν οι χρήστες του Facebook

Κάλεσμα διαμαρτυρίας στο Διαδίκτυο

«**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ** 28 Αυγούστου 2009, στις 7 μ.μ. ΟΛΟΙ με μαύρα ρούχα στην Πλατεία Συντάγματος». Ένα κείμενο με τον παραπάνω τίτλο κάνει τις τελευταίες ημέρες τον γύρο του Διαδικτύου, καλώντας σε κοινή δράση και συντονισμό τους bloggers και όλους τους ενεργούς πολίτες μέσα από SMS και e-mail, με αφορμή την καταστροφική πυρκαγιά που κατακαίει από το βράδυ της περασμένης Παρασκευής τη Βορειοανατολική Αττική. Όπως συνέβη και στις καταστροφικές πυρκαγιές του Αυγούστου του 2007, όταν εκατοντάδες σιωπηλοί διαδηλωτές με μαύρα ρούχα είχαν κατακλύσει την Πλατεία Συντάγματος, έτσι και φέτος προγραμματίζεται μια αντίστοιχη διαμαρτυρία, αποδεικνύοντας ότι το Διαδίκτυο, εκτός των άλλων, είναι και μέσο συντονισμού και διαμαρτυρίας. Σύμφωνα με τους ανώνυμους συντάκτες του κειμένου, την Παρασκευή «θα κατατεθούν στο προεδρείο της Βουλής καμένα δέντρα σαν απάντηση της φύσης και των ενεργών πολιτών στις πολιτικές που τα έκαψαν» και θα απαιτηθεί να κηρύσσονται αυτόματα αναδασωτέα όλα τα καμένα των τελευταίων δέκα ετών. Παράλληλα, οι χρήστες του Διαδικτύου απαιτούν να καταδικάζονται για κακουργήματα οι ιδιοκτήτες, οι εργολάβοι και οι υπεύθυνοι που έδωσαν άδεια σε οποιοδήποτε κτίσμα ανεγέρθηκε σε δασικές ή αναδασωτέες εκτάσεις.

«Φωτιά» στο Facebook

Με το που ξεπήδησαν οι πρώτες φλόγες στο Γραμματικό, «φωτιά» πήρε και το Facebook. Αρκετά είναι τα γκρουπ, με τίτλους όπως «Φτάνει πια!!! Πρόληψη για τις φωτιές τώρα», «Οχι άλλες φωτιές!!!! Έλεος» ή ακόμη και «Θάνατος στους εμπρηστές», τα οποία δέχονται καταιγιισμό μηνυμάτων από αγανακτισμένους πολίτες. «Πίσω από κάθε φωτιά κρύβεται ένα καλοσχεδιασμένο πρόγραμμα ανοικοδόμησης ξενοδοχείων και δρόμων... όλοι να γίνετε εθελοντές αναδάσωσης να βοηθήσουμε όσο μπορούμε να ξανακάνουμε πράσινα τα δάση πριν τα χτίσουν με τσιμέντο», αναφέρει χαρακτηριστικά ένας χρήστης. «Το μόνο πράσινο που είχε απομείνει στην Αθήνα τα τελευταία δύο χρόνια το έκαψαν και αυτό. Έλεος ρε, σε λίγο θα ανασαίνετε με μπουκάλες», γράφει μια χρήστρια του Facebook, προφανώς κάτοικος της επαρχίας.

«Στηριχτήκαμε ο ένας

Οι άνθρωποι που έχασαν τα σπίτια τους στη φωτιά περιγράφουν

ΡΕΠΟΡΤΑΖ:

Λία Νεσφυγέ
Μαρία Λίλα

Τον χειρότερο εφιάλτη τους ζουν από το βράδυ της περασμένης Παρασκευής οι κάτοικοι της Βορειοανατολικής Αττικής, που σε κάθε γύρισμα του ανέμου έβλεπαν τις φλόγες είτε να πλησιάζουν πιο πολύ είτε να απομακρύνονται προσωρινά από τα σπίτια τους. Σύμφωνα με την πρώτη επίσημη αποτίμηση, εκατόν πενήντα σπίτια έχουν καταστραφεί ή υποστεί ζημιές, αλλά, όπως εκτιμάται, ο αριθμός αυτός θα αυξηθεί με την ολοκλήρωση των καταγραφών. Άνθρωποι που έχασαν τη μάχη με τη φωτιά περιγράφουν τις δραματικές ώρες που έζησαν, αλλά συμφωνούν ότι τελικά σημασία έχει πως έσωσαν τις ζωές τους.

■ «**Το μόνο** που έμεινε ήταν οι αναμνήσεις από το σπίτι που το φτιάξαμε μόνοι μας», λένε ο Γιάννης και η Μαρία Κορακίτη

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΑΚΙΤΗ

Πάντειος Πολιτεία - Κάτω Σούλι Μαραθώνα

«Πρόλαβα και πήρα δύο κουβέρτες και δύο εικονίσματα...»

ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ που τύλιξαν το διώροφο σπίτι του 60χρονου μαραγκού Γιάννη Κορακίτη, πατέρα τεσσάρων παιδιών, στον οικισμό της Παντείου Πολιτείας στο Κάτω Σούλι έλειψαν ακόμα και τις φωτογραφίες της οικογένειας.

«Το μόνο που έμεινε ήταν οι αναμνήσεις από το σπίτι που το φτιάξαμε μόνοι μας, εγώ και τα παιδιά μου. Έμεινε μόνο ο σκελετός, και αυτός είναι άχρηστος από τις υψηλές θερμοκρασίες που αναπτύχθηκαν. Δεν μας έχει μείνει τίποτα απολύτως».

Αρχικά η οικογένεια έμενε σ' ένα διαμέρισμα στο Γαλάτσι. «Τα παιδιά μου ήταν μικρά, διαμαρτυρήθηκε η γειτονιά ότι έκαναν φασαρία. Αναγκαστήκαμε να φύγουμε από το διαμέρισμα και να επιχειρήσαμε να φτιάξουμε δικό μας σπίτι. Αγοράσαμε το οικόπεδο και αρχίσαμε τη δουλειά. Όλη η οικογένεια δεμένη».

Η οικογένεια για οκτώ χρόνια έμενε σ' ένα τροχόσπιτο στο οικόπεδό της. «Τα παιδιά τότε πήγαιναν στο νηπιαγωγείο και στο δημοτικό. Τα άλλα παιδιά τα κορόιδευαν, επειδή έμεναν στο τροχόσπιτο». Ο κ. Γιάννης εργαζόταν το πρωί στο ξυλουργείο του και το βράδυ έχιζε το σπίτι του. «Εγώ έριξα τα μπετά. Τοποθέτησα ξύλα στο σπίτι, όχι για πολυτέλεια, αλλά επειδή ήταν η δουλειά μου και μου ερχόταν πιο οικονομικά».

«Χάθηκε το όνειρο»

Οι εργασίες ανέγερσης του σπιτιού άρχισαν το 1990 και ολοκληρώθηκαν το 1998. Το μεγάλο όνειρο της πολυμελούς οικογένειας έγινε επιτέλους πραγματικότητα. Τα προβλήματα λόγω της ευθραυστής υγείας του κ. Γιάννη είχαν αρχίσει.

Η ώρα ήταν τέσσερις τα ξημερώματα

της περασμένης Κυριακής, όταν άρχισε να χτυπά η καμπάνα του οικισμού. «Εκείνη τη νύχτα είχαμε μείνει ξάγρυπνοι. Βλέπαμε τη φωτιά στην κορυφογραμμή και μετά ακούστηκε η καμπάνα. Πήγα και εγώ στην εκκλησία. Κατέβηκε ο καπνός, δεν μπορούσα ν' αναπνεύσω και αναγκάστηκα να πάω σε πιο ασφαλές μέρος».

Πρόλαβα και πήρα δύο κουβέρτες και δύο εικονίσματα – μόνο αυτά. Κατεβήκαμε στην παραλία και μείναμε στο αυτοκίνητο. Τα παιδιά όλη μέρα σβήνανε τις φωτιές στον Μαραθώνα. Μαζί με άλλα παιδιά έσωσαν περισσότερα από είκοσι σπίτια.

Δεν περιμέναμε τέτοια καταστροφή. Ότι όλα θα τελείωναν μέσα σε τόσο λίγη ώρα. Το σπίτι μας τυλίχθηκε στις φλόγες στις έξι το πρωί, συμπληρώνει η κ. Μαρία Κορακίτη.